

A FESTMÉNY.

A nappal, ez a vidámlelkű festő,
Ügyes ecsettel fest hatalmas vásznat,
S én látom tornyos tömegét a falnak,
Gyárkéményeknek, tetőnek, vonalnak
S kék gerincét a budai hegyláncnak.

Minden szín élénk, mint a nappal lelke,
Őspompájú kép, derű élet rajta,
Rügyező fák és tavaszi lehellet,
Játszó gyerekek a kerítés mellett,
S az előtérben sok-sok sárga barka.

Isteni tájkép! Nagy művész a nappal,
Színt színre rak és úgy lesi, hogy szép-e,
Lelkéből a kedv, melegség kiárad
S mikor későn a munkájába fárad,
Eltávozik és itt marad a képe.

Ekkor öléből távol szakadéknak
Előjön a rossz, tréfás kedvű este,
Az eldobott palettát kézbevéve,
Vörös színt rak a hegyek tetejébe,
Ahogy a festést titokban elleste.

A házakat szürkére letompítja,
A vonalak mind halványabbá válnak,
A derű, kék szín, élénkség és élet
Ügyellen keze alatt semmivé lett,
A fák csüggedten, szomorúan állnak . . .

S a kontár művész, az este, a pajkos
Nevetve sandít az elrontott műre,
Gonosz munkáját kárörvendve nézi
S irigy lélekkel tettét betetézi,
Bemázol mindent vak koromszínűre.

Vathy Elek.